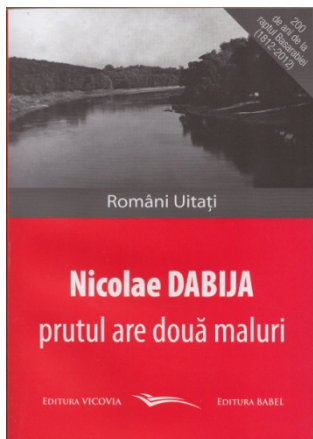

Prof.dr.hab. Valeriu Dulgheru
Prezentarea cărții „Prutul are două maluri: români uitați”
Autor Nicolae DABIJA

*„De la noi și pân’la voi/ca de-aici și pân’la Lună –
Cad zăpezi și pică ploi / ca să nu fim împreună”*

Este doar o strofă din minunatele versuri (cântate tot atât de expresiv de bardul Marcel Zgherea – un Tudor Gheorghe al Basarabiei), cu care autorul cărții maestrul Nicolae Dabija deschide această primă carte din seria „200 de ani de la raptul Basarabiei (1812-2012)”. Este un trist adevăr că fiind atât de aproape spiritualicește, fiind de același sânge, despărțiți doar de un râuleț cu „două maluri”, în același timp s-a făcut tot posibilul din partea vecinului din est să nu fim împreună. Cartea este scrisă în baza unei serii de articole publicate de autor într-o perioadă deosebit de incertă de guvernare comunistă ajunsă la apogeul ei, când Voronin se considera veșnic, când presa electronică și scrisă era strangulată, când existau doar câteva ziare (unul dintre care „Literatura și Arta”, pe care îl editează autorul), care spuneau adevărul.

În stilul său inconfundabil N. Dabija defăimează conducerea comunistă, lacheii acesteia („Timpul lichelelor”, „Iarna cu ciori”, „Trădătorii emeriți”, „Muzeul trădării”, „Asasinii”, „Jigodii Naționale”, „Românofobia”, „În agonie”, „Cât costă o minciună”, „Bolșevicii și biserica”, „Călăi cu fața umană”, „Paranoia”). În aceasta perioadă, când partidele democratice erau foarte slabe, când societatea civilă era practic inexistentă, când guvernarea comunistă controla absolut totul, Nicolae Dabija fondează Forul Democrat al Românilor din Moldova, expresie a societății civile, care a reluat flacăra Deșteptării Naționale aflată pe cale de a se stinge. Pentru acest „păcat” guvernarea comunistă și-a asmuțat toți dulăii asupra lui N. Dabija.

Drama Basarabiei autorul a descris-o foarte corect prin expresiile „Basarabia este o lacrimă independentă de ochiul care a plâns-o”, privind-o ca pe „o localitate care nu are biserică și are numai cimitir”, dar o astfel de localitate „...e una în care doar se moare și nu se nădăjduiește”. Prin versurile „Iar la Prut, pe partea stângă. / Într-un zid lung nicio ușă, /Și-n icoane, stă să plângă, /Dumnezeu prins în cătușă” maestrul deplânge soarta crudă a așchiei de popor ruptă de la trupul mamei. Zidul lung este cortina de fier, este sârma ghimpată de la Prut păzită cu atâta strictețe de grănicerii sovietici ai lui Voronin. Dispariția acestui zid sau cel puțin tăierea unei uși spre Europa în zidul lung de pe Prut maestrul o vede posibilă doar prin apropierea Basarabiei de Uniunea Europeană („Prutul are două maluri”, „Tristețe de răs”, „La reclădirea Țării”, „Moldova europeană”, „Războaie de țesut, războaie de murit”, „Patriotism antinațional”), dar această apropiere trebuie făcută din ambele părți, de pe ambele maluri. Prezentând în articolul „Prutul are două maluri” lozincă scandată de mulțimi la manifestarea de la 1 ianuarie 2007 din fața Președinției și Ambasadei României la

Chișinău, legată de intrarea României în UE dl N. Dabija menționează că totuși Prutul are două maluri: nu poți da jos sârma ghimpată doar de pe un mal, ca să poți trece liber Prutul în Europa. În același articol autorul menționează că cele peste 200000 de adeziuni la UE venite în adresa FDRM sunt ale săracilor, care se vor în Uniunea Europeană, iar guvernării „...de ce și-ar dori acest lucru, când ei și așa o duc bine”. Dorul nestins de Țară, îndemnul de unire cu Patria-mamă ca unică soluție de salvare a acestei așchii de popor maestrul îl descrie în seria de articole „Un președinte pentru toți românii”, „Voim să fim ceea ce suntem”

Deosebit de dramatică este mentalitatea basarabeanului de astăzi atât de mult deformată de tăvălugul comunisto-sovietic. Într-un alt ciclu de articole maestrul descrie cu durere în suflet mentalitatea Basarabeanului care a rămas la cea „Homo Sovieticus” altoită pe acea mai veche de „Homo balcanicus”. Mentalitate, care i-a fost formată de „...cei care s-au lăsat peste noi, care au făcut o selecție inversă, decapitând, deportând, marginalizând oameni deștepti, intelectualii, bunii gospodari și stimulând scursurile societății: bețivarii, desfrânații, hoții, leneșii”. Autorul scrie că timp de 50 de ani ocupația ruso-comunistă a altoit la basarabeni trăsături de caracter străine neamului nostru pe parcursul istoriei multimilenare, până a dat această molimă ruso-comunistă peste noi („Schimbare de mentalități”): lipsa de caracter și demnitate, neunirea, lingușeala, lichelismul, duplicitatea, lipsa conștiinței naționale, cultul bârfei, hoția, beția, hoția, trândăvia, corupția. Basarabeanul a încetat să mai vadă, să mai audă glasul strămoșilor săi, aflat în interminabile certuri fratricide. „Parcă și cerul stă să cadă / acum cu ultima zăpadă, / peste-un popor ce, pus pe sfadă, / a încetat să le mai vadă...” scrie autorul în poezia „Iarna cu ciori”, făcând o directă aluzie la iarna comunistă a lui Voronin.

Nicolae Dabija se întreabă dezamăgit în poezia sa „Despre oștirea noastră bravă”: „Unde-i oștirea noastră bravă, / cândva cu steagurile-n slavă, / acum cu steagurile rupte, / armata –nvinsă fără lupte?”, versuri scrise în frigurosul decembrie 2007, când puterea comunist voronistă devenise absolută.

Dar în pofida acestei situații dramatice N. Dabija nu este un pesimist, crede în revenirea la situația din anii 90'. „Și parcă aud: cu jaf, cu foc, / barbarii cum înaintează, / și oastea noastră cea vitează / cum se adună-ncet la loc...”. Era sfârșitul lui decembrie 2007. Maestrul prevedea de atunci sfârșitul guvernării comuniste, prevedea „adunarea oștii noastre” tinere în a. 2009 și sfârșitul guvernării comuniste .